

VOOR DEN ONDERWIJZER.

JANUARIJ. — DERDE WEEK.

De Roeping van Mattheüs. — Matth. 9: 9—17; Mark. 2: 13—22; Luk. 5: 27—39.

Mattheüs is dezelfde als Levi, gelijk uit de vergelijking met andere plaatsen blijkt.

Mattheüs — de naam beteekent „Gave Gods.”

De Vriend van tollenaars moest een tollenaar tot apostel hebben. Juist door toen tegenstand der Farizeërs werd Hij gedrongen zich tot de tollenaars te wenden, en in dezen tollenaar tot apostel geroepen een opperigt teeken van de bedoelingen zijner genade te stellen.

Waarschijnlijk kende Mattheüs den Heer reeds. Jezus predikte van tijd tot tijd in Kapernaüm. Hij heeft aldaar zijne meeste krachten gedaan en moest op weg naar de zee dikwerf het tollhuis passeren.

Alles wat God doet, is ten volle voorbereid. De Heer handelt nooit willekeurig; wij zien dit zelfs in de roeping van Paulus, wanneer wij haar wel beschouwen. Vergelijk ook de roeping van Petrus. Jezus had Petrus reeds ontmoet (Joh. 1).

Thans wordt hij in den engeren kring der jongeren geroepen, geroepen om „alles te verlaten.”

Het onderscheid tusschen het nieuwe beroep van Mattheüs en het oude is zeer groot.

Als tollenaar was hij buiten de gemeenschap van het „volk Gods;” als apostel — stichter der kerk. Hij die den keizer gediend had en daardoor behulpzaam was geweest in de verdrukking van zijne natie, werd nu een dienstknecht van God, niet meer voor zichzelf maar voor anderen levende.

Mattheüs geeft een afscheidsmaal.

Dit doet ons denken aan de geschiedenis van Luther.

Ook deze gelegenheid neemt de Heiland te baat om het werk zijns Vaders te werken.

Het huis is open waar Jezus gast is; ieder kan binnentreden en onder deze nieuwsgierige bezoekers, waarschijnlijk niet onder de aanzittende gasten worden de Farizeërs geteld.

De Farizeërs morren. Zij wagen het niet den Meester aan te spreken, maar stoken onrust onder de jongeren, die nog altijd, nieuwelingen als zij waren, door de beschouwingen van hunnen tijd bevangen waren. Gelukkig dat de discipelen die verlegen werden en niet in staat om te antwoorden, zulk een voorspraak hadden in hunnen Meester.

De handelwijze van Jezus is geheel te verklaren uit zijn doel. Hij komt niet om te leeren, maar om te verlossen. Wie het meest verlossing behoeft, heeft het eerst recht op zijne hulp. In een hospitaal krijgen de gevaarlijkste kranken de eerste plaatsen.

Wat Jezus hier betoont, heeft God onder het O. V. reeds geëischt. Hierin, en niet in onbegrepen en op zichzelf beschouwd onbetekenende vormen bestaat de ware godsdienst.

Meent iemand dat hij geene verlossing behoeft, welnu, hij zal haar niet ontvangen; hij is één die de bekeering niet van noodde heeft, d. i. meent te hebben.

De jongeren van Johannes brengen ook hunne bezwaren in. Zij verschijnen hier met de Farizeërs verbonden en wel zóó dat Lukas hunne woorden aan deze toeschrijft.

Hun meester is gevangen. Zij begrijpen de godsdienst niet, die zulke maaltijden toelaat. Hoe meer onthouding, des te vroem! dat is hunne leus.

De Heer antwoordt met eene zinspeling op het woord, vroeger door hun meester gebezigd.

Ook gij vast niet altijd, zegt de Heer; ook gij vast niet, wanneer daar stof is tot vreugde, als hier. Zoo lang Ik er ben. En dat is? — eeuwig.

Het vasten als deel van godsdienstige verrichtingen is afgeschaft. Het kan evenwel zeer nuttig wezen om ons in eene geestelijke gesteldheid des harten te brengen, door onze ganse aandacht op het ééne noodige te richten. Zij beschouwen het Christendom als een lap gezeet op het kleed der oudtestamentische godsdienst.

De Heiland zegt dat het vlees is als nieuwe wijn, die in een voor hem geschikt vorm moet bewaard worden. Hij is niet gekomen om het oude eenigermate te wijzigen, maar om het geheel te vernieuwen, om nieuw leven te brengen.

Zijne beelden zijn juist zoo uitnemend gepast, omdat zij ontleend zijn aan het tegenwoordige feestmaal.

Wie eens het nieuwe bezeten heeft, zal niet ligt tot het oude terugkeeren.

JANUARIJ. — VIERDE WEEK.

Jezus en de zondares. — Luk. 7: 36—50.

„Geloof gij dat men uit genade zalig wordt?”

Dit is eene gewetens- en levensvraag voor ieder; want het antwoord dat wij daarop geven, beslist of wij in ons

hart, niet slechts Protestanten of Katholieken, maar ook of wij kinderen Gods zijn, of nog vreemdelingen van de verbonden der belofte.

Wie zich door Gods Geest laat verlichten, moet er noodzakelijk toe komen, om steeds minder goed en steeds meer kwaad in zich te vinden, zoodat hij ras de hoop moet opgeven zichzelf te vernieuwen.

Het woord „genade” verkrijgt dan een liefdelijken klank. Hij vraagt er om; hij vertrouwt er op, en hij aan wien genade bewezen werd, leert roemen daarin, dat God ook aan hem, zelfs aan hem genade bewees.

De Farizeërs waren over het algemeen vijandig jegens den Heiland gestemd, en wanneer zij Hem bij zich aan huis noodigden, dan geschiedde dit meestal met het doel, om Hem strikken te spannen (Luk. 11: 54).

Evenwel waren er ook uitzonderingen op dezen regel, en de meerdere omgang, die door vers 40 en 44 verondersteld wordt, geeft ons recht tot het vermoeden, dat wij hier met zulk eene uitzondering te doen hebben.

Welligt was deze Simon oprechter dan andere Farizeërs; welligt had hij de gedachte niet van zich kunnen wesen, dat Jezus ten minste een Profet moest zijn. Hij heeft Hem daarom uitgenoodigd, om eene gelegenheid tot nadere kennismaking te hebben.

De Heiland nu laat zich niet vruchteloos zoeken. Hij is bereid zich te openbaren.

Er komt eene gelegenheid waarbij Hij zich en het doel van zijn leven openbaren kan. Eene zondares door ieder gemen, komt tot Hem en....

Het is een doorgaande regel dat hoeren en tollenaars de deugdzaam, de Farizeërs voorgaan in het Koninkrijk Gods; — niet omdat God de slechten meer bemint dan de goeden, maar omdat zij er lichter toe gebragt worden, om hunne ellende te gevoelen, te belijden en verlossing te begeeren.

Groote zondares lezen hun vonnis in ieders oog; zij worden gemakkelijker zondaar dan zij die daar roepen bij al de geboden Gods: „ik heb ze gehouden van mijne jeugd af.” Zij hebben de ervaring van de jammeren, die de zonde na zich sleept, van hunne omgatt. Bij hen valt het Evangelie der genade dus in eene wel toebereide aarde.

Zoo was het waarschijnlijk ook met deze zondares geweest. Zij had hare kracht zwakheid bevonden, maar werd door Gods genade geleid tot Hem, die gekomen was om te zoeken en zalig te maken wat verloren is. De last harer schuld werd van haar genomen en een zoete vrede heeft hare ziel vervuld.

Daarop hoorde zij dat Jezus een gast is in het huis van Simon.

Zij kan niet nalaten Hem hare dankbare hulde te brengen.

Wel weet zij welke bliken haar zullen ontmoeten; maar dit schrikt haar niet af. Zij komt in het huis, zoekt met hare oogen Hem, die haar zooveel genade bewees en valt aan zijne voeten neder.

Het was haar doel om die voeten te zalven; maar nu zij Hem ziet, nu moet zij haar hart en tranen lucht geven, en eerst als zij uitgewoend heeft, kan zij de zalving beginnen.

Zóó geweldig is de werking der genade in een zondaarshart!

Met hoe veel welgevallen hebben de engelen Gods deze vrouw aan Jezus voeten gezien! Gansch anders was het met den Farizeër Simon. Hij had geen oog van een engel, geen geestelijk gezigt vergast zich aan hetgeen er in zijne woning thans plaats vindt. „Hij spreekt bij zichzelf: „indien deze een profet ware...” Het is niet noodig om uit dit woord op te maken dat hij bepaald vijandig gezind was. Simon was een Farizeër en als zoodanig door de vooroordeelen van zijne partij bevangen. Dat een heilig man met eene zondares gemeenschap kan hebben, was voor hem ten eenen male ondenkbaar; juist omdat hij zoo als alle eigengeregtigen heden ten dage, die nooit tot een levendig gevoel van hunne schuld voor God gebragt zijn, een recht meende te hebben om alle grove zondaren te veroordeelen en te verachten.

Wanneer Jezus de hulde door zulk eene gebragt aannam, kon dit volgens zijne meening alleen daaruit voortvloeijen, dat Hij met hare geschiedenis niet bekend was. En indien dit zoo was, hoe kon Hij dan profet zijn? Een profet moest de gave bezitten om het heilige van het onheilige te kunnen onderscheiden.

Er is geene gesteldheid des harten, die ons zoo ongeschikt maakt om het Godsrijk binnen te treden als juist het Farizeïsme.

Zien wij hier dan de eeuwige liefde des Heeren, die zelfs den Farizeër niet aan zichzelf, niet aan zijn hoogmoed en eigengeregtigheid overlaat.

Hij verhaalt hem de geschiedenis van de twee schuldenaars.

Simon moest voelen wie door het beeld van die schuldenaars bedoeld waren. Hij en de vrouw beiden waren schuldenaars voor God: geen van beide had iets om te betalen. Hoewel hij niet zoo diep gezoeken was als zij, evenzeer had hij de vergevende genade van noodde.

Wanneer hij haar niet ontvangen had voor al zijne zonden, dan was hij een verlorene, evenzeer alsof hij veel gezondigd had. De liefde nu was de toetssteen of hij al of niet vergerving had ontvangen.

Deze bedoeling van de gelijkenis moest de Farizeër dadelijk begrepen hebben. Hij kon evenwel niet besluiten om zich te verootmoedigen; daarom gaf hij ten antwoord, „dat hij het zoude zijn, wien het meest kwijt gescholden was,” die het meest lief had.

Van daar dat de Heer het noodig vond, een ernstig woord zonder gelijkenis tot hem te spreken. Hij toonde hem dat hij zichzelf gevonnisd had....

Welk eene majesteit ligt in deze geheele toespraak!

Hij beschouwt zijne komst in deze woning als een blij van genade; Hij bestraft zijn gastheer daarover dat hij zoo weinig dankbaarheid hiervoor betoond had; ja zelfs stelt Hij zich in de plaats van God daarin, dat Hij de liefde, die het gevolg is van ontvangene genade, voor zichzelf eischt.

Wat zegt Hij nu? „Zie deze vrouw;” staat zij in liefde tot Mij niet veel hooger dan gij? Welan dan, verneem de oorzaak van deze liefde: hare vele zonden zijn haar vergeven. Wanneer gij nog zoo weinig bemint, weet dan dat u weinige zonden vergeven zijn. Op deze wijze strekte de Heiland zijne hand ook naar een eigengeregtig en zelfgenoegzaam Farizeërshart uit.

Daarop wendde Hij zich tot de vrouw met de woorden: „Uwe zonden zijn u vergeven!” alsof Hij wilde zeggen: „Wat de menschen ook mogen oordeelen, het blijft daarbij, dat gij een kind van God en Hem welgevallig zijt,” en ofschoon de gasten ook hieruit aanstoot namen, Hij liet zich in zijne werkzaamheid niet storen, als de goede herder die het verlorene zoekt.

„Uw geloof heeft u behouden, ga heen in vrede!”

De genade werkt liefde, geeft vrede, en leidt tot de werksame liefde — de dankbaarheid.

Voor de derde en vierde Zondagen vergelijk „Maaltijden,” I. 57. „Lederen zakken,” II. 161; IV. 160, 136, 192; „Genade ook voor den slechtste,” benevens „Eigengeregtigheid” volgens het zaakregister bij Dl. IV. 96.

Luk. 7: 37, 35. Gastmalen. — Een reiziger uit het Oosten teruggekomen beschrijft een gastmaal ten huize van een vice-konsal te Daniëtte gehouden.

In de gezelschaps-kamer, zegt hij, vonden wij de tafel in den vorm van een vierhoek geplaatst, het eene eind open gelaten voor de dienstboden (vergl. Dl. I. blz. 57); tegen de muren van het vertrek waren echter ook zitbanken en wij zagen deze en gene binnentreden, eene zitplaats nemen en of met zijne bureu, of met den gastheer een gesprek openen. Wij dachten dadelijk aan het afscheidsmaal van Levi en aan de zondares in Luk. 7.

Luk. 7: 4, 43. Eigengeregtige en zondaar. —

De perzische dichter Saadi heeft een treffend verhaal opgenomen in zijne „Bustan,” waarin wij den weerklank vinden van de twee schuldenaars.

„Jezus,” zoo lezen wij daar, „bragt eens, toen Hij nog op aarde leefde, een bezoek aan een derwisch — een buitengewoon heilig man. In de stad nu woonde een jongeling, die den satan in slechtheid overtrof.

„Deze zondaar kwam in de cel van een monnik, en toen hij „den goddelijken Profet” zag, werd hij door dat gezigt zoo aangedaan, dat hij snikkende nederviel en om genade bad.

„De derwisch was zeer verontwaardigd, dat hij in de tegenwoordigheid van den Heiland durfde verschijnen, gehoord hem de cel te verlaten, zeide hem aan dat er voor hem „geene hoop” was, en om te bewijzen dat hij onherroepelijk verlorene was, riep hij uit: „O Jezus! geef dat ik ver van dezen man staan mag in den oordeelsdag!”

„Beider gebed is verhoord,” antwoordde de Heiland: „Hij zal genade ontvangen en gij ver van hem in de plaats der verdoemenis zijn.”

Luk. 5: 37. Lederzakken. — In plaats van flesschen werden vroeger ledere zakken gebruikt. De grootere zakken zijn dierenhuiden, die toegenaaid of gebonden zijn.

De hals van het dier vormt dan den mond der flesch, de beenen goede houvasten voor de dragers.

Zulke flesschen vindt men nog bij de karavanes, die door de woestijn trekken, alsmede in Egypte op de schouders der waterdragers, verg. Joz. 9: 4; Job 32: 19.

Ph. J. H.

Wilden wij onzes lieven Heeren eigendom zijn, Hij wilde dan gaarne ook ons eigendom zijn, en dan hadden wij immers eene goede hoop, dat Hij zich wilde geven voor zulk een slechten penning.